

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 631/10 z powództwa M. N. przeciwko Towarzystwu (...) w W. Biuru Regionalnemu w Ł. oraz z powództwa D. N. przeciwko Towarzystwu (...) w W. Biuru Regionalnemu w Ł. o zapłatę na rzecz obu powodów kwot po 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia od dnia 20 września 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwot po 1.296 zł tytułem renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 4 sierpnia 2010 roku do dnia 20 września 2010 roku z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na rzecz D. N. następujących kwot: 6.640 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony w wyniku wypadu z dnia 1 sierpnia 2010 roku pojazd marki K. z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty i kwoty 1.200 zł tytułem odszkodowania za uszkodzone w wyniku tego zdarzenia rzeczy (kask, buty, spodnie, rękawice) z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty, zaś na rzecz M. N. kwoty 1.200 zł tytułem odszkodowania za uszkodzone w dniu 1 sierpnia 2010 roku rzeczy (kask, buty, spodnie, rękawice) z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty:

I) z powództwa M. N.:

1. zasądził od Towarzystwa (...) w W. Biura (...) w Ł. na rzecz M. N. kwoty:

- 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 września 2010 roku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia,
- 648 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2010 roku do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania za koszty opieki,
- 684,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2010 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież,
- 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia zapłaty – tytułem dalszego zadośćuczynienia;

2. zasądził od Towarzystwa (...) w W. Biura (...) w Ł. na rzecz M. N. kwotę 2.417 zł tytułem kosztów reprezentacji procesowej;

3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

II) z powództwa D. N.:

1. zasądził od Towarzystwa (...) w W. Biura (...) w Ł. na rzecz D. N. kwoty:

- 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 września 2010 roku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia,
- 6.640,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2010 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzony motocykl,
- 900 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2010 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież,
- 1.345,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia zapłaty – tytułem dalszego odszkodowania za uszkodzony motocykl,
- 223,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia zapłaty – tytułem dalszego odszkodowania za zniszczoną odzież;

2. zasądził od Towarzystwa (...) w W. Biura (...) w Ł. na rzecz D. N. kwotę 2.417 zł tytułem kosztów reprezentacji procesowej;

3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

III) nakazał pobranie od Towarzystwa (...) w W. Biura (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwoty 9.811,44 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych z obu powództw;

IV) nie obciążył powodów kosztami procesu od oddalonych części obu powództw.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie punktu II wyroku co do kwoty 5.000 zł zasądzonej tytułem zadośćuczynienia, co do kwoty 2.213,48 zł zasądzonej tytułem odszkodowania za uszkodzony motocykl, kwoty 300 zł zasądzonej tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież, kwoty 448,38 zł zasądzonej tytułem dalszego odszkodowania za uszkodzony motocykl, a także kwoty 74,43 zł zasądzonej tytułem dalszego odszkodowania za zniszczoną odzież. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 362 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy w świetle materiału dowodowego kierujący motocyklem powód znacznie przekroczył dopuszczalną na danym odcinku drogi prędkość, jadąc pojazdem jednośladowym znacznie obciążonym: z pasażerem i z dużym bagażem, przez co stabilność pojazdu była znacznie zmniejszona, co w konsekwencji doprowadziło do przewrócenia się pojazdu w chwili wykonywania awaryjnego manewru hamowania i miało wpływ na powstanie szkody, uzasadniając przyjęcie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody. W następstwie tak sformułowanego zarzutu apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części – tj. zasądzenie dla powoda: 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 4.426,96 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony motocykl, 600 zł tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież, 902,76 zł tytułem dalszego odszkodowania za uszkodzony motocykl, 148,86 zł tytułem dalszego odszkodowania za zniszczoną odzież wraz z ustawowymi odsetkami, orzeczenie o kosztach według zasady ich stosunkowego rozliczenia, jak również o zwrot kosztów postępowania za instancją odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację strony pozwanej powód D. N. wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Uwzględniając fakt, iż w komparycji wyroku z dnia 19 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy omyłkowo dwukrotnie wpisał jako powoda M. N., Sąd odwoławczy z urzędu na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. sprostował powyższą oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że po słowach „oraz sprawy z powództwa” w miejsce słów (...) wpisał słowa (...).

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Wywiedziona przez pozwanego apelacja sprowadza się jedynie do zakwestionowania prawidłowości przyjęcia przez Sąd Rejonowy pełnej odpowiedzialności kierującego samochodem marki D. (...) R. R. za powstanie i skutki wypadku i uznania, że powód D. N. w żadnym stopniu do powyższego zdarzenia się nie przyczynił. Argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu apelacji nie można jednakże uznać za trafną. Ze zgromadzonego bowiem w niniejszej sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza w postaci opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych P. K., nie sposób wyprowadzić wniosku, aby powód w jakimkolwiek zakresie przyczynił się do zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Podkreślenia wymaga fakt, iż w szczególności wskazany wyżej biegły sądowy w swojej opinii wyraźnie stwierdził, że do przewrócenia się motocykla kierowanego przez powoda doszło na skutek wjechania na

pas ruchu, po którym poruszał się ten motocykl – samochodu marki D. (...) kierowanego przez R. R.. Jednocześnie zauważyć trzeba, iż biegły nie wskazał na żadne inne przyczyny przewrócenia się motocykla, którym poruszał się powód.

Odnosząc się do kwestii obciążenia motocykla wskazać należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żadnym zakresie nie wynika, aby okoliczność ta miała jakkolwiek wpływ na wystąpienie zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem. Przede wszystkim podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany nie wykazał, aby pojazd, którym poruszali się powodowie, został załadowany ponad dopuszczalny ciężar bagażu, tj. ponad 193 kg. Istotne jest także to, iż biegły w swojej opinii wyraźnie podkreślił, że z akt sprawy nie wynika, aby przed zajechaniem drogi przez kierującego pojazdem D., motocykl wraz z kierowcą i pasażerką poruszał się w sposób niestabilny, z czego wnioskować można, iż kierowca tym pojazdem panował nad nim w stopniu typowym dla kierowania pojazdem jednośladowym. Zaznaczyć również należy, iż zgodnie z wnioskami opinii uzupełniającej utrata stateczności i przewrócenie się motocykla może nastąpić praktycznie przy każdej prędkości, w tym i niższej od dozwolonej. W niniejszej sprawie jak zaś stwierdził biegły P. K., utrata stabilności mogła być spowodowana manewrami obronnymi, jakie wykonywał kierowca tym pojazdem na skutek wjazdu na jego pas ruchu innego pojazdu. Stwierdzenie to dodatkowo zatem przemawia za uznaniem, iż zarówno przed wypadkiem, jak i w jego trakcie zachowanie powoda było prawidłowe.

W świetle powyższych uwag uzasadniony jest zatem wniosek, iż powód D. N., wykonując manewr obronny w postaci położenia motocykla na jezdni, nie tylko nie przyczynił się do powstania szkody, ale raczej dążył w ten sposób celowo do jej zminimalizowania. Zachowanie to pozwoliło bowiem na uniknięcie bezpośredniego uderzenia w pojazd, który zajechał drogę motocyklowi, a w konsekwencji ograniczyło w sposób znaczący zarówno obrażenia ciała powoda i jego małżonki, jak i straty rzeczowe.

Za chybioną należy uznać również argumentację pozwanego w przedmiocie prawdopodobnego znacznego przekroczenia przez powoda dozwolonej prędkości, które to przekroczenie, w ocenie skarżącego, uzasadniała zarówno pora, o której powód wyruszył w drogę nad morze, warunki panujące na drodze we wczesnych godzinach porannych (brak wzmożonego ruchu innych pojazdów), jak również ilość dostępnych pasów ruchu na odcinku drogi, na którym doszło do zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem. Przedstawione przez pozwanego twierdzenia należy uznać w całości za nieusprawiedliwione w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest bowiem podstaw do kwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy w oparciu o wnioski zawarte w opinii biegłego P. K. wersji, iż w chwili podjęcia przez kierującego motocyklem powoda decyzji o rozpoczęciu manewrów obronnych prędkość przedmiotowego motocykla wynosiła 80,38 km/h, a mogła być nawet niższa o około 20% z uwagi, jak podkreślił biegły, na brak wyników badań w specjalistycznej literaturze oraz niepewność wyników obliczeń matematycznych. Tym samym, gdyby przyjąć argumentację biegłego w tym zakresie, możliwe byłoby ustalenie, że powód poruszał się nawet z prędkością 60 km/h, a zatem z prędkością odpowiadającą prędkości administracyjnie dozowanej w miejscu zdarzenia. Nawet jednak przyjęcie za pierwszym z wniosków biegłego zawartych w jego opinii pisemnej z dnia 16 marca 2011 roku, iż prędkość motocykla była prawdopodobnie wyższa o 20 km/h od dozwolonej w miejscu wypadku nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, iż poruszając się w ten sposób kierowca motocyklem D. N. przyczynił się do wypadku. Jak wyraźnie bowiem wskazał biegły sądowy, wyłączną przyczyną zdarzenia było nieustąpienie przez kierującego samochodem D. (...) R. R. pierwszeństwa przejazdu powodowi poruszającemu się wraz z małżonką motocyklem po ulicy (...), poprzez wjechanie, bez uprzedniego zatrzymania się przy dojechaniu do skrzyżowania, na pas ruchu, po którym poruszał się ten motocykl.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje natomiast żadnych podstaw do przyjęcia, iż prędkość, z jaką poruszał się motocykl, przekraczała ustaloną przez biegłego prędkość 80 km/h. Całkowicie chybione i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonych dowodach są bowiem twierdzenia pozwanego, iż o tym, że powód musiał poruszać się z prędkością zdecydowanie wyższą, aniżeli przyjęta przez biegłego, świadczą takie okoliczności, jak: długi dystans do przebycia (powód zamierzał dotrzeć nad morze, więc miał do pokonania ponad 400 km w dacie, gdy nie była jeszcze oddana do użytku autostrada), brak wzmożonego ruchu na drodze we wczesnych godzinach porannych, dający powodowi możliwość rozwinięcia zwiększonej prędkości jazdy, a także ilość dostępnych pasów ruchu. Zaprezentowane powyżej stanowisko powoda stanowi bowiem jedynie całkowicie dowolną i nie znajdującą oparcia

w pozostałych wiarygodnych dowodach, w tym zwłaszcza we wnioskach zawartych w opinii biegłego, dywagację i w konsekwencji nie można go uznać za uzasadnione. Brak jest w niniejszej sprawie w szczególności jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, iż powód miał na celu pokonanie planowanej trasy w najkrótszym możliwym czasie, z największą prędkością. Tym samym nie znajduje żadnego uzasadnienia stwierdzenie apelującego, zgodnie z którym wszelkie lepsze i puste odcinki drogi powód starał się niewątpliwie pokonać z maksymalną prędkością.

Mając na względzie powyższą argumentację, zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż w świetle ustalonych okoliczności sprawy brak było podstaw do przyjęcia, że po stronie powoda zachodziło przyczynienie się do wypadku oraz jego skutków.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od pozwanego Towarzystwa (...) w W. Biura (...) w Ł. na rzecz powoda D. N. kwotę 600 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).